

CAPITOLUL I

Poșta cu bufnița

Harry Potter era un băiat din cale-afară de neobișnuit în multe privințe. În primul rând, ura vacanța de vară mai mult decât oricare altă perioadă a anului. În al doilea, ținea cu tot dinadinsul să-și facă temele, însă era silit să se ocupe de ele pe furiș, în crucea nopții. Pe lângă astea, întâmplarea făcea să fie vrăjitor.

Se apropia miezul nopții, iar Harry stătea pe pat cu fața în jos, cu păturile strânse deasupra capului, aidoma unui cort, cu o lanternă într-o mână și cu o carte mare, legată în piele (*O istorie a magiei* de Bathilda Bagshot), deschisă și sprijinită de pernă. Își plimba vârful tocului din pană de vultur din susul în josul paginii, încruntându-se și căutând ceva care să-l ajute să-și scrie lucrarea: „Arderea vrăjitoarelor în secolul al XIV-lea era absolut inutilă – de comentat“.

Tocul i se opri deasupra unui paragraf promițător. Harry își împinse ochelarii rotunzi pe nas, își apropie lanterna de carte și citi:

Oamenilor non-magici (mai cunoscuți drept Mageamii) le era foarte frică de magie în epoca medievală, dar nu prea se pricepeau s-o recunoască. În rarele ocazii când prindeau o vrăjitoare sau un vrăjitor în carne și oase, arderea lor nu avea niciun efect.

Vrăjitoarea sau vrăjitorul efectua o simplă Vraja de Înghețare a Flăcării și apoi se prefăcea că urlă de durere, fără să simtă nimic altceva decât niște gâdlături ușoare. Mai mult, lui Wendelin cea Ciudată îi plăcea atât de mult să fie arsă, încât s-a lăsat prinsă de nu mai puțin de patruzeci și șapte de ori, sub diverse deghizări.

Harry își vârî tocul între dinți și căută sub pernă călimara și sulul de pergament. Scoase capacul călimării încet și cu mare grijă, își înmuie tocul în ea și se puse pe scris, oprindu-se din când în când ca să ciulească urechea, fiindcă, dacă în drum spre baie alde Dursley i-ar fi auzit scârțâitul tocului, probabil că l-ar fi încuiat în dulapul de sub scări pentru tot restul verii.

Familia Dursley de pe alea Privet numărul patru era motivul pentru care lui Harry nu-i plăcea vacanța de vară. Unchiul Vernon, mătușa Petunia și fiul lor, Dudley, erau singurele lui rude în viață. Erau Mageamii și aveau o atitudine medievală față de magie. Părinții lui Harry, un vrăjitor și o vrăjitoare care între timp muriseră, nu erau pomeniți niciodată sub acoperișul familiei Dursley. Ani în șir, mătușa Petunia și unchiul Vernon speraseră că, persecutându-l și asuprindu-l pe Harry cum puteau mai bine, aveau să scoată magia din el. Spre supărarea lor, nu izbutiseră, iar acum trăiau terorizați de gândul că ar fi putut să afle cineva că Harry își petrecuse cea mai mare parte a ultimilor doi ani la Școala pentru Vrăjitoare și Vrăjitori de la Hogwarts. Singurele lucruri pe care mai puteau să le facă alde Dursley erau să-i țină cărțile de vrăji, bagheta, ceaunul și mătura sub cheie de cum începea vacanța de vară și să nu-i dea voie să stea de vorbă cu vecinii.

Despărțirea de cărțile de vrăji fusese o mare problemă pentru Harry, fiindcă profesorii lui de la Hogwarts îi dăduseră o mulțime de teme de vacanță. Una dintre lucrări, deosebit de antipatică și având ca temă filtrele și elixirele de micșorat, era pentru profesorul cel mai nesuferit al lui Harry, Severus Snape, care abia aștepta un motiv ca să-i dea o lună de arest. Prin urmare, Harry profitase de ocazie în prima săptămână de vacanță. Când unchiul Vernon, mătușa Petunia și Dudley ieșiseră în grădina din față ca să admire noua mașină de serviciu a unchiului Vernon (în gura mare, de bună seamă, ca să afle toată lumea de pe stradă), Harry se furișase pe scări, descuiase lacătul dulapului de sub scară, înșfăcase o parte din cărți și le ascunsese la el în dormitor. Câtă vreme nu lăsa pete de cerneală pe cearșaf, alde Dursley nu aveau cum să-și dea seama că studia magia în timpul nopții.

Harry avea mare grijă să nu se certe în zilele acelea cu mătușa și cu unchiul lui, care oricum se purtau urât cu el, și asta doar fiindcă la o săptămână după începerea vacanței primise un telefon de la un coleg vrăjitor.

Ron Weasley, care era unul dintre prietenii lui cei mai buni de la Hogwarts, provenea dintr-o ditamai familia de vrăjitori. Asta însemna că știa multe lucruri care-i erau străine lui Harry, dar nu mai folosisese în viața lui un telefon. Spre ghinionul lui, cel care răspunsese fusese unchiul Vernon.

— Vernon Dursley la telefon.

Harry, care era din întâmplare în aceeași cameră, înghețase când auzise vocea lui Ron.

— ALO? ALO? MĂ AUZIȚI? VREAU SĂ VORBESC CU HARRY POTTER!

Ron țipa atât de tare, încât unchiul Vernon sărise în picioare și ținuse receptorul la mai bine de un sfert de metru de ureche, holbându-se la el cu un amestec de furie și îngrijorare.

— CINE-I? mugise el la rându-i în receptor. CINE EȘTI?

— RON WEASLEY! răcnise Ron, ca și cum el și unchiul Vernon ar fi vorbit de la capetele unui teren de fotbal. SUNT UN PRIETEN AL LUI HARRY DE LA ȘCOALĂ...

Unchiul Vernon își ațintise ochii mici asupra lui Harry, care încremenise.

— NU E NICIUN HARRY POTTER AICI! urlase el, de data asta ținând telefonul la o lungime de braț, de parcă s-ar fi temut să nu explodeze. HABAR N-AM DESPRE CE ȘCOALĂ VORBEȘTI! SĂ NU MĂ MAI SUNI NICIODATĂ! ȘI NU CUMVA SĂ TE-APROPII DE FAMILIA MEA!

Și trântise receptorul în furcă de-ai fi zis că dăduse drumul unui păianjen veninos.

Iar cearta care urmase fusese una dintre cele mai urâte.

— CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ DAI NUMĂRUL ĂSTA UNOR OAMENI CA... UNOR OAMENI CA *TINE*?! se zborșise unchiul Vernon, improșcându-l pe Harry cu salivă.

De bună seamă că Ron înțelesese că-l vârase pe Harry în bucluc, fiindcă nu mai sunase niciodată. Nici Hermione Granger, cealaltă prietenă de nădejde a lui de la Hogwarts, nu dăduse vreun semn de viață. Harry bănuia că Ron o prevenise pe Hermione să nu sune, și era mare păcat, fiindcă Hermione, cea mai isteată vrăjitoare din anul lui Harry, avea părinți Mageamii, știa să vorbească la telefon și probabil că avea destulă minte ca să nu spună că învață la Hogwarts.

Așa că Harry nu primise nicio veste de la cei doi prieteni timp de cinci săptămâni care parcă nu se mai terminau, iar vara asta amenința să devină la fel de nesuferită ca precedenta. Există un singur câștig, dar și acela foarte mic: după ce Harry jurase să n-o mai folosească pe Hedwiga, bufnița lui, la trimis scrisori către prieteni, unchiul Vernon îi dăduse voie s-o lase liberă noaptea. Unchiul Vernon cedase din cauza tărăboiului pe care-l făcea Hedwiga dacă era ținută tot timpul în colivie.

Harry termină de scris despre Wendelin cea Ciudată și se opri din nou ca să tragă cu urechea. Liniștea din casa cufundată în întuneric era destrămată doar de sforăiturile îndepărtate și zdravene ale uriașului său văr, Dudley. Mai mult ca sigur că era foarte târziu. Pe Harry îl usturau ochii de oboseală. Poate că avea să-și termine de scris lucrarea în noaptea următoare...

Închise călimara, scoase o față de pernă veche de sub pat, vârî lanterna, volumul *O istorie a magiei*, lucrarea, tocul și călimara în fața de pernă, se dădu jos și ascunse totul sub o scândură dezlipită din podea, aflată sub pat. Pe urmă se ridică, se întinse și se uită la cadranul luminos al deșteptătorului de pe noptieră, ca să vadă cât era ceasul.

Era unu noaptea. Harry simți un mic gol în stomac. Împlinise treisprezece ani cu o oră în urmă și nici măcar nu-și dăduse seama.

Un alt lucru neobișnuit la Harry era că n-avea nicio tragere de inimă să-și aștepte ziua de naștere. Nu primise niciodată o felicitare de ziua lui. Alde Dursley făcuseră pe niznaiul la ultimele două aniversări, iar

Harry nu avea niciun motiv să creadă că de asta aveau să-și aducă aminte.

Străbătu camera întunecoasă, trecu pe lângă colivia mare și goală a Hedwigăi și se apropie de fereastra deschisă. Se aplecă peste pervaz și simți aerul răcoros al nopții mângâindu-l plăcut pe față după ce stătuse atât de mult timp sub pături. Hedwiga lipsea deja de două nopți. Harry nu-și făcea griji pentru ea – mai lipsise și altădată așa –, dar spera să se întoarcă în scurt timp. Era singura făptură din casa asta care nu se înfiora la vederea lui.

Deși încă era destul de scund și de slăbănog pentru vârsta lui, Harry mai crescuse câțiva centimetri în ultimul an. Și totuși, părul lui negru ca smoala rămăsese așa cum fusese dintotdeauna: din cale-afară de ciufulit, orice i-ar fi făcut. Ochii din spatele ochelarilor erau de un verde strălucitor, iar pe frunte, deslușindu-i-se destul de bine prin păr, avea o cicatrice subțire de forma unui fulger.

Dintre toate lucrurile neobișnuite pe care le avea Harry, cicatricea era cea mai ciudată. Nu era, așa cum susținuseră alde Dursley timp de zece ani, o urmă a accidentului de mașină în care-i muriseră părinții, fiindcă Lily și James Potter nu pieriseră într-un accident de mașină. Ei fuseseră uciși – uciși de cel mai temut maestru de magie neagră din ultima sută de ani, Lordul Voldemort. Harry scăpase din acel atac și se alesese doar cu cicatricea de pe frunte când, în loc să-l omoare pe el, blestemul lui Voldemort se întorsese asupra rostitorului. Voldemort își luase tălpășița mai mult mort decât viu...

Însă Harry se mai trezise față în față cu el de când ajunsese la Hogwarts. Amintindu-și de ultima lor întâlnire, când Voldemort i se arătase în dreptul ferestrei întunecate, Harry fu nevoit să accepte că avusese mare noroc că apucase să împlinească treisprezece ani.

Cercetă cerul înstelat în căutarea Hedwigăi, care poate că zbura înapoi la el cu un șoarece mort în cioc, așteptându-se să primească laude. Harry aruncă o privire absentă peste acoperișurile caselor și avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama ce vedea de fapt.

Profilându-se pe luna ca de aur și crescând de la o clipă la alta, o creatură ciudată și cam strâmbă se îndrepta zor-nevoie spre Harry. Acesta rămase nemișcat, uitându-se la creatura care pierdea treptat din înălțime. Șovăi preț de o clipă, cu mâna pe ivărul ferestrei, întrebându-se dacă nu era mai bine s-o închidă, însă pe urmă creatura bizară trecu pe deasupra unuia dintre felinarele de pe aleea Privet, iar Harry, dându-și seama ce era, sări într-o parte, ca să-i facă loc.

Pe fereastră pătrunseră trei bufnițe, dintre care două o cărau pe-a treia, care părea să fi leșinat. Bufnițele aterizară cu o bufnitură înfundată pe patul lui Harry, iar cea din mijloc, care era mare și sură, căzu cu fața-n sus și rămase nemișcată. Avea un pachet voluminos legat de picioare.

Harry îl recunoscu imediat pe bufnițoiul leșinat – îl chema Errol și era al familiei Weasley. Se repezi spre pat, dezlegă sforile de la picioarele lui Errol, luă pachetul și pe urmă îl duse pe bufnițoi în colivia Hedwigăi. Errol deschise un ochi apos, scoase un mic țipăt de mulțumire și începu să bea apă cu lăcomie.

J.K. ROWLING

Harry se întoarse spre celelalte bufnițe. Una dintre ele, femela mare și albă ca zăpada, era Hedwiga lui. Și ea adusese un pachet și părea foarte mulțumită de sine. Îl ciupi afectuos cu ciocul pe Harry când acesta o scăpă de povară, iar pe urmă zbură prin cameră și se așeză lângă Errol.

Harry n-o recunoscuse pe a treia bufniță, o pasăre tânără și roșiatică, dar își dădu seama într-o clipită de unde venea, fiindcă pe lângă un alt pachet, al treilea, ducea și o scrisoare cu antetul Școlii Hogwarts. După ce Harry o scăpă de greutate, bufnița se umflă în pene plină de sine, își deschise aripile și zbură pe fereastră, pierzându-se în noapte.

Harry se așeză pe pat, puse mâna pe pachetul lui Errol, rupse hârtia în care era înfășurat și descoperi un cadou ambalat în foiță de aur, precum și prima felicitare de ziua lui. Cu degetele tremurându-i ușor, deschise plicul. Din el căzură două bucăți de hârtie – o scrisoare și o tăietură dintr-un ziar.

Tăietura era fără îndoială din ziarul vrăjitorilor, *Prophetul vrăjitorilor*, pentru că oamenii din imaginea în alb și negru se mișcau. Harry ridică bucata de hârtie, o netezi și citi următoarele:

**UN ANGAJAT DE LA MINISTERUL AFACERILOR
MAGICE A CÂȘTIGAT MARELE PREMIU**

Arthur Weasley, șeful Oficiului pentru Utilizarea Necorespunzătoare a Obiectelor Confectionate de Mageamii din cadrul Ministerului Afacerilor Magice, a câștigat Marele Premiu după tragerea la sorți anuală organizată de *Prophetul vrăjitorilor*.

Harry Potter și prizonierul din Azkaban

Peste măsură de bucuros, domnul Weasley a declarat *Profetului*: „O să cheltuim câștigul pe o vacanță de vară în Egipt, unde fiul nostru mai mare, Bill, lucrează ca distrugător de blesteme la Banca de Vrăjitorii Gringotts.“

Familia Weasley va petrece o lună în Egipt și va reveni în țară odată cu începerea noului an școlar la Hogwarts, unde învață în prezent cinci dintre copiii familiei.

Harry studie fotografia mișcătoare, iar pe chip îi înflori un zâmbet larg când îi văzu pe toți cei nouă membri ai familiei Weasley făcându-i frenetic cu mâna din fața unei piramide uriașe: micuța și dolofana doamnă Weasley, domnul Weasley cel înalt și chel, șase băieți și o fată, care aveau cu toții (deși nu-ți dădeai seama din fotografia în alb și negru) un păr roșu ca focul. Chiar în mijlocul fotografiei era Ron, înalt și deșirat, ținându-l pe umăr pe Trântorul, șobolanul lui de companie, și cu brațul petrecut pe după mijlocul lui Ginny, surioara lui.

Harry se gândi că nimeni n-ar fi meritat să câștige o sumă mare de bani mai mult decât cei din familia Weasley, care erau din cale-afară de cumsecade, dar săraci lipiți. Puse mâna pe scrisoarea de la Ron și-o deschise.

Dragă Harry,

La mulți ani!

Să știi că-mi pare foarte rău pentru telefonul ăla. Sper că Mageamiii nu ți-au făcut zile fripte. L-am întrebat pe tati și mi-a zis că n-ar fi trebuit să strig.

Aici în Egipt e nemaipomenit. Bill ne-a plimbat pe la toate mormintele și n-o să-ți vină să crezi ce blesteme roșteau vrăjitorii ăștia egipteni de demult. Mami n-a lăsat-o

J.K. ROWLING

pe Ginny să intre în ultimul la care am fost. Înăuntru erau o grămadă de schelete de mutanți, de Mageamii care intraseră prin efracție și cărora le crescuseră capete și alte chestii în plus.

Nu mi-a venit să cred că tati a câștigat marele premiu la tragerea la sorti. Șapte sute de galeoni! Cei mai mulți s-au dus pe excursia asta, dar tot mi-a rămas destul ca să-mi iau o baghetă nouă pentru la anul.

Harry își amintea foarte bine de ziua când i se rupse se lui Ron vechea baghetă. Se întâmplase când mașina cu care zburau cei doi la Hogwarts intrase într-un copac din curtea școlii.

O să ne întoarcem cu o săptămână înainte să înceapă trimestrul și o să mergem la Londra să-mi iau bagheta și cărțile noi. Crezi că putem să ne întâlnim acolo?

*Nu-i lăsa pe Mageamii să te pună cu botul pe labe!
Încearcă să vii la Londra.*

Ron

P.S. Percy a ieșit șeful elevilor. A primit scrisoarea săptămâna trecută.

Harry se mai uită o dată la fotografie. Percy, care era în anul șapte (și ultimul) la Hogwarts, arăta plin de importanță. Își prinsese insigna de șef al elevilor de fesul așezat într-o parte pe părul îngrijit, iar ochelarii cu rame de бага îi străluceau sub soarele Egiptului.

Harry se ocupă apoi de cadou și-l despachetă. Înăuntru se găsea ceva care semăna cu un titirez miniatural de sticlă. Iar sub el dădu peste un alt bilet de la Ron.

Harry Potter și prizonierul din Azkaban

Harry, ăsta e un spionoscop de buzunar. Dacă se apropie cineva dubios de tine, trebuie să se aprindă și să se învârtă. Bill spune că e o făcătură bună doar de păcălit turiștii vrăjitori și că nu te poți bizui pe el, fiindcă aseară la cină s-a aprins întruna. Dar nu și-a dat seama că Fred și George îi puseseră gândaci în supă.

Pa,
Ron

Harry puse spionoscopul de buzunar pe noptieră, unde rămase nemișcat, sprijinit într-o parte, reflectând limbile luminoase ale ceasului. Îl privi fericit câteva clipe, după care puse mâna pe pachetul adus de Hedwiga.

Și înăuntrul lui se găseau un cadou împachetat, o felicitare și o scrisoare, de data asta de la Hermione.

Dragă Harry,

Mi-a scris Ron și mi-a povestit că a sunat acasă la unchiul Vernon. Sper că ai scăpat cu bine.

La ora asta, sunt în vacanță în Franța și nu știam cum să fac să-ți trimit astea — dacă deschideau pachetul la vamă? —, dar pe urmă a apărut Hedwiga! Cred că a vrut să se asigure că măcar de data asta o să primești ceva de ziua ta. Ți-am cumpărat cadoul prim comandă via bufniță; am văzut o reclamă în Profetul vrăjitorilor (mi-am făcut abonament, e foarte bine să fii la zi cu ce se petrece în lumea vrăjitorilor). Ai văzut fotografia cu Ron și ai lui de-acum o săptămână? Pun capul jos că învață o grămadă de lucruri și chiar sunt invidioasă — vrăjitorii egipteni din vechime erau fascinanți.

Și pe-aici circulă câteva povești interesante legate de vrăjitoria din zonă. Mi-am refăcut toată lucrarea la istoria magiei ca să prind și o parte din ce-am aflat aici. Sper că

J.K. ROWLING

nu e prea lungă, mi-au ieșit două suluri de pergament în plus față de cât ne ceruse profesorul Binns.

Ron spune c-o să fie la Londra în ultima săptămână de vacanță. Poți să ajungi și tu? O să te lase unchiul și mătușa? Sper din suflet să vii. Dacă nu, ne vedem oricum în *Expresul de Hogwarts* pe 1 septembrie!

Cu drag,
Hermione

P.S. Ron spune că Percy a ajuns șeful elevilor. Cred că nu-și mai încapă în piele. Dar lui Ron nu prea pare să-i convină.

Harry râse din nou, după care lăsă scrisoarea și puse mâna pe cadou. Era foarte greu. La cum o știa pe Hermione, ar fi putut pune capul jos că era un ditamai cărțoiul plin de vrăji foarte grele – dar nu era. Inima îi zvâcni în piept când rupse ambalajul și văzu o casetă elegantă din piele neagră, pe care erau incrustate câteva cuvinte cu fir de argint: *Trusă pentru întreținerea cozilor de mătură*.

— Ce tare, Hermione! șopti el, deschizând caseta ca să se uite înăuntru.

În casetă se găseau un borcan mare cu cremă Fleetwood pentru lustruirea mânerelor, o forfecuță de argint pentru îndreptarea perilor de mătură, o mică busolă de bronz pe care s-o prinzi de mătură pentru deplasările lungi și un *Ghid de întreținere personală a măturilor*.

În afară de prieteni, lucrul de la Hogwarts de care lui Harry îi era cel mai dor era Quidditch-ul, cel mai răspândit sport din lumea magicienilor – deosebit de primejdios, foarte palpitant și jucat pe cozi de mătură. Întâmplător, Harry era un foarte bun jucător de Quidditch și fusese cel mai tânăr elev din ultimul secol

care fusese selecționat de una dintre echipele caselor de la Hogwarts. Unul dintre cele mai prețioase obiecte ale lui era mătura de curse Nimbus Două Mii.

Harry puse deoparte caseta de piele și luă ultimul pachet. Recunoscuse imediat scrisul mâzgălit de pe hârtia de împachetat: cadoul venea de la Hagrid, paznicul de la Hogwarts. Rupse prima hârtie și văzu ceva din piele verde, dar înainte să apuce să-l deschidă cum se cuvea pachetul fu cuprins de un tremur ciudat și ceea ce se găsea înăuntru scoase un zgomot brusc și puternic, de parc-ar fi avut fălci.

Harry îngheță. Știa că Hagrid nu i-ar fi trimis niciodată ceva periculos cu bună știință, numai că nu împărtășea părerea oamenilor obișnuiți cu privire la ce era periculos. I se dusesese buhul că se împrietenea cu tot soiul de păianjeni uriași, că se ducea să cumpere câini răi, cu trei capete, de pe la mușteriii din cârciumi și că la un moment dat ascunsese niște ouă de dragon la el în colibă.

Harry împunse neliniștit pachetul. Zgomotul brusc și puternic se repetă. Se întinse după veioza de pe nopțieră, o înșfăcă zdravăn cu o mână și o ridică deasupra capului, gata să lovească. Pe urmă apucă restul ambalajului cu cealaltă mână și trase.

Iar din ambalaj căzu... o carte. Harry de-abia avu timp să-i observe coperta verde și frumoasă, pe care se întindea titlul *Monstruoasa carte a monștrilor*, înainte să se întoarcă pe o parte și să se miște repede pe pat, ca un fel de rac ciudat.

— Hopaaa, murmură Harry.

Cartea sări de pe pat cu o bufnitură puternică și străbătu repede camera. Harry o urmări pe furiș. Cartea

se ascunse în spațiul întunecos de sub biroul lui. Rugându-se ca alde Dursley să doarmă buștean, Harry se așeză în patru labe și întinse mâna după ea.

— Au!

Cartea i se închise peste mână ca o mușcătură și pe urmă trecu repede pe lângă el, mișcându-se mai departe sprijinită pe coperte. Harry se ridică un pic derutat, se aruncă asupra ei și izbuti s-o imobilizeze. Unchiul Vernon scoase un mormăit somnoros și puternic din camera de alături.

Hedwiga și Errol se uitau cu interes, în timp ce Harry strânse bine la piept cartea care se zbătea, dădu fuga la niște sertare și scoase de acolo o curea cu care o legă zdravăn. *Monstruoasa carte a monștrilor* se agită înfuriată, dar nu mai putu s-o ia la sănătoasa sau să muște, așa că Harry o aruncă pe pat și se întinse după felicitarea de la Hagrid.

DRAGĂ HARRY,
LA MULȚI ANI!

M-AM GÂNDIT CĂ S-AR PUTEA SĂ-ȚI PRINDĂ BINE
LA ANU! MAI MULTE NU SPUN. ÎȚI POVESTESC CÂND NE
VEDEM.

SPER CĂ MAGEAMIII SE POARTĂ FRUMOS CU TINE.

TOATE BUNE,
HAGRID

Lui Harry i se păru de rău augur că Hagrid era de părere că o carte care mușca avea să-i fie de folos, dar puse felicitarea lângă cele primite de la Ron și Hermione, cu un zâmbet mai larg ca oricând. Îi rămăsese de citit doar scrisoarea de la Hogwarts.

Harry Potter și prizonierul din Azkaban

Harry tăie plicul, observând că era ceva mai gros decât de obicei, scoase prima pagină de pergament dinăuntru și citi:

Dragă domnule Potter,

Te rog să ții cont că noul an școlar va începe la 1 septembrie. Expresul de Hogwarts va pleca din gara King's Cross, de la peronul nouă și trei sferturi, la ora unsprezece.

Elevilor din anul trei li se permite să viziteze orășelul Hogsmeade în anumite weekenduri. Te rog să înmânezi formularul alăturat spre semnare unui părinte sau tutorelui.

Îți trimit de asemenea lista cărților pentru anul viitor.

Cu sinceritate,

Prof. M. McGonagall

Director adjunct

Harry scoase formularul pentru obținerea autorizației de vizitare și se uită la el, fără să mai zâmbească. Ar fi fost minunat să meargă la Hogsmeade în weekenduri, știa că era un orășel locuit doar de vrăjitori și vrăjitoare și încă nu pusese piciorul acolo. Dar cum naiba putea să-l convingă pe unchiul Vernon sau pe mătușa Petunia să semneze formularul?

Se uită la ceasul deșteptător. Se făcuse două noaptea.

Hotărând că avea să se ocupe de formularul pentru Hogsmeade de dimineață, după trezire, Harry se vâri la loc în pat și se întinse să mai taie o zi din calendarul pe care și-l făcuse singur și cu ajutorul căruia număra zilele rămase până când avea să se întoarcă la Hogwarts. Pe

J.K. ROWLING

urmă își scoase ochelarii și se întinse cu ochii deschiși și cu fața spre cele trei felicitări.

Oricât ar fi fost el de neobișnuit, în clipa aceea Harry Potter se simți ca toată lumea: se bucură, pentru prima dată în viață, că era ziua lui.